

A higgadt, tudományos logika valami ilyesféle, háromfokozatú jövőépítési hozzáállást vár el tőlünk a racionalitás jegyében: mérjük fel, hol is tartunk most, pontosítsuk, hogy hová akarunk eljutni, végül ezek ismeretében határozzuk meg a cél eléréséhez szükséges teendők sorát. Nos, ez a kiegyensúlyozott politikai manír számunkra tökéletesen használhatatlan. A magyar nemzetet vezető hatalmi elit példátlan felelőtlensége és cinizmusa következtében ugyanis az a társadalmi status quo, amely itt ma van, az a szétesettség, az a romokban levés, az a ködös kiúttalanság, amelynek egyetlen érzékelhető és felismerhető perspektívája a temető, lehetetlenné tesz mindennemű kiindulási kísérletet. Értelmezhetetlen a kérdés, hogy "hol tartunk?", ugyanis egyáltalán nem vagyunk! A magyar társadalmat oly mértékben szétverték, atomizálták, elhülyítették, hogy semmiféle magyar entitású jelenről beszélni nem lehet Magyarországon, következésképpen ilyen jövőigénnyről sem. Nem azért, mert nem lehetne találni éppen néhány kóbor magyar elmét, aki megtervezze - (ne feledjük, egykoron Ady, Szabó Dezső vagy Németh László is fájdalmasan magányosak voltak, de voltak) -, hanem azért, mert nincs már az a ma-gyar társadalom, amely megrendelje, igényelje, akarja ezeket a terveket. Képzeljünk el egy kórházat, ahol betegek már nincsenek, csak halottak, a még egészséges hozzátartozók pe-dig oly mértékben leépültek tudatilag, elképzelni sem hajlandók, hogy nekik bármi közük volt, van vagy lehet a ma halottaihoz. Mit csináljon az orvos ebben a kórházban? Kell ide orvos? Lehet itt bármi más, mint fanyar humor a gyógykezelés felemlegetése? Már semmiben sem bízom, ami ettől a 386-tól jön, ami tőlük függ, ami általuk lesz, üljenek bár a patkó jobb- vagy baloldalán, ott a kupola alatt. Ezek és dicső elődjeik - 1990 tavaszától számítva a jelenkori történelmet - bevittek minket az erdőbe, de kivinni már nem tudnának akkor sem, ha esetleg tényleg szándékukban állna. De nem áll! Kisebb gondjuk is nagyobb annál. Sem műveltségük irányultsága, sem moralitásuk, sem emberi, családi beidegződéseik nem teszik lehetővé, hogy nemzetben gondolkozzanak, hogy ön-zetlenül, vallásos hitből szolgálják hazájukat. Ezek mind csak kapni akarnak - adni soha! Abból a milióból, amit a 386 és csatolt részei (pártok, kormány, intézmények) jelentenek, soha nem lesz magyar jövő, soha nem fog megoldás születni egyetlen nemzeti gondra sem. A megoldást kívülről kell várnunk, egy bizonyos 387-től vagy 388-tól, olyan közéleti szereplőktől, akiknek nincsen köze ehhez a 386-hoz. A világon semmi köze, mert radikálisan elűtnek elődeiktől, hogy ne mondjam: mutánsok.

Mutánsnak azt az utódot nevezi a genetika, aki tulajdonságainak csak egy részét kapta szüleitől, más részét viszont - a legkülönbébb környezeti hatások, traumák, nem tervezhető, ad hoc folyamatok révén - azoktól teljesen függetlenül. Mondhatnám, hogy magától a sorstól. Sokat tudna erről beszélni bármelyik genetikus. Az állat- vagy növényvilágban 200 mutáns egyedből 199 csak vegetál, mert gyenge, hátrányos helyzetű, nyomoréknak tekinthető a többihez képest. De mindig akad egy-egy, aki eltérő mivolta által nem- hogy nyerővé válik, de egyben a faj megmentőjévé is, mert neki, az általa képviselt tulajdonságoknak áll a szemafor hosszú távon, nem a "normális" elődjeinek. Ha ő nem lenne, kihalnának lassan, de mert ő és utódai vannak, átmentődik a faj az időben. Jó példa erre az a nyugat-angliai, hófehér lepkefajta, amely a tengerparti fehér sziklákon élve érzékelhetetlen volt legfőbb ellenségei, a madarak számára. Ha egy-egy szürke színű mutáns született, azt azonnal kiszúrták a madarak. De aztán eljött a XIX. század, az iparosodás, a gőzhajók, gőzmozdonyok, gőzdaruk kora és a hajdan fehér tengerparti sziklák lassan beszürkültek a koromtól. Mit ad Isten: a hófehér lepkepopuláció véstesen kezdett fogyni az előnytelen háttérváltozás miatt, viszont a szánalmas, szürke kis mutánsok egyre nagyobb biztonságban éltek. Ma már csak ők képviselik ezt a fajt Angliában. Talán sikerült érzékeltetnem, hogy én újabban miért a mutánsra várva tudom csak megőrizni reményemet egy lehetséges magyar kibontakozást illetően. Amit Gyurcsány, Lendvai Ildikó, Dávid Ibolya, Herényi, Orbán, Pokorni, Kövér, Kóka vagy Fodor mondani képes, arra már régen nem figyelek: ők sokszorosan bizonyítottan alkalmatlanok az ország vezetésére. Itt már csak a mutáns segíthet, azaz egy olyan valaki, akinek a világon semmi köze, rokonsága, földisége nincsen a mostani elittel.

A szombati lapokban - egyetlen hétvégéről van szó - szinte egymás mellett voltak olvas-hatók az alábbi hírek: olyan anyagi és műkö-dési válságba került, hogy reálisan a szétesés előtti állapotban van 1.) a magyar légvédelem, 2.) az Országos Mentőszolgálat, 3.) a Budapesti Közlekedési Vállalat. Továbbá a Heim Pál Gyermekkórház órákon át teljesen áram nélkül maradt, mert még a (több évtizedes) tartalék áramfejlesztők is működésképtelenek voltak. A sérült gyerekeket kézzel lélegeztették. Lehangelő, hogy maradjak jól nevelt. Volt viszont egy nagyon happys hír is a hétvégi kavalkádban: Kóka, aki szinte már beteges, émelyítő görcsösséggel ragaszkodik a frakcióvezetői székhez, a hatalomhoz, a kivagyisághoz, közölte, hogy nem mond le Fodor javára, mert szerinte igenis az az európai etikának megfelelő gyakorlat, ha a győztes továbbra is vezető pozícióban hagyja politikai ellenfelét... Hát bizony, én nem vagyok enynyire otthon az európai morálban, mint Kóka doktor - (még Coca-Colát sem iszom) -, de egy dolgot megértettem: ezekben az SZDSZ-körökben mindig és mindenkor az számít európainak, amikor és ahol az ő hatalmi pozíciójuk biztosított! Amennyiben ez utóbbi veszélyben van, legyen bár demokratikus szavazással megingatva, az minden, csak nem Európa. Ha hiszik, ha nem, Budapesten Kóka megbecsültsége számít az európaiság fokmérőjének.

Nem akarom szerénységemet hozzámérni, de ha Martin Luther Kingnek lehetett egy álma, akkor nekem miért ne lehetne? Igenis van egy álmom: Európa Kóka nélkül, Kókahadak, Kóka-érvek, Kóka-mosoly, politikai és gazdasági kókázás nélkül! Milyen szép is lenne ez az el nem kókásodott Európa, a maga igazi, ősi, nemes, keresztény arculatával.

Na igen, ezen a ponton mondaná Ady, hogy álmodik a nyomor.

Szőcs Zoltán